

Arrest

nr. 193 162 van 5 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2017 tot “*intrekking*” van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 mei 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. JOUNDI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 15 januari 2013 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf te Antwerpen (bijlage 15bis).

1.2. Verzoekster werd op 2 september 2013 in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.3. Verzoeksters A-kaart werd een aantal keren verlengd. Op 24 december 2015 werd de A-kaart een laatste keer verlengd tot 18 augustus 2016.

1.4. Op 17 februari 2017 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot “intrekking” van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Verzoekster werd hiervan op 9 maart 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: Ah.(...)

Voorna(a)m(en): Z.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende ter (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

De betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10. §5 van de wet van 15.12.1980 om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten tenminste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 1§, 3° van de wet van 26 ma 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De A-kaart van betrokken vervalt op 18.08.2016. Begin juli vraagt de gemeente in naam van betrokkene een verlenging van haar verblijfskaart en legt volgende stukken voor:

loonfiches van referentiepersoon startende van mei 2015 tot en met mei 2016 en variërende tussen 295,4 euro en 668 euro met vermelding dat het over een contract gaat van 12ti per week. Deze loonfiches zijn ver van toereikend. Momenteel ligt het bovenvermeld bedrag op t.387,83 euro per maand Betrokkene legt geen andere inkomsten voor, dus hebben we geen zicht op basis waarvan zij maandelijks kunnen teven Ook werden er geen sollicitaties voorgelegd, zowel niet van betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene ondertekende op 27.07.2016 (opgesteld op 06.07.2016) een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: ‘Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11, §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) werden volgende documenten overgemaakt:

- Blad opgesteld op 25.07.2016 met de tekst ‘ Wij, getuigenen en constateren dat A.(...) A.(...) A.(...) en A.(...) Z.(...) gehuwd zijn en samenwonend zijn te (...)’ ondertekend door acht verschillende partijen op 8 verschillende bladen: de samenwoning en het feit dat zij getrouwd zijn wordt niet betwist, dit zegt verder niets over de integratie in België of het voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen onder art. 10*

- Lessen Nederlands van betrokkene, schooljaar 2013-2014 (NT2) met vrucht beëindigd op 18.06.2014 cursus NL alfabetisering richtgraad op 1 met vrucht beëindigd op 30.10.2015, attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie werkjaar 2013-2014, brief 19.07.2016 dat mevrouw vanaf 06.09.2016 de cursus Nederlandse taallessen NT2 terug zal aanvatten: aangezien het volgen van deze cursus een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken dit zegt niets over betrokkene zelf en haar integratie in België bij het vervallen van haar A-kaart zal zij nu toch Nederlandse taallessen terug aanvatten.*

Op 13.09.2016 wordt een brief opgesteld vanuit onze diensten specifiek met de vraag om stukken over te maken naar bewijzen van de bestaansmiddelen. Er werden loonfiches overgemaakt, dezelfde als bij de

aanvraag verlenging A-kaart en nog van juni (678,19 euro), juli (643,22 euro) en augustus (644,35 euro) van 2016. In dit dossier werden al vele brieven verstuurd dat de inkomsten onvoldoende zijn. Dit is al niet in orde sinds de binnenkomst van mevrouw. Er werd een bijlage 15 bis opgesteld voor betrokkene op 18.02.2013. de referentiepersoon staat al in het V.R. van 14.09.2009. hij heeft in België een aantal kinderen, waarvan 1 nog bij hem woont, de andere kinderen zijn intussen meerderjarig en wonen niet meer op hetzelfde adres. Betrokkene is niet de moeder van deze kinderen.

Aangezien betrokkene pas recentelijk in België gevestigd is, is het ondenkbaar dat er geen banden met zijn met land van herkomst. Betrokkene heeft immers 52 jaar niet in België gewoond. Er zijn verder geen bezwarende documenten overgemaakt die het tegendeel beweren. Medisch zijn er ook geen bezwaren aanwezig die een terugkeer in de weg staan. Betrokkene en referentiepersoon zijn recent getrouwd (08.11.2012). referentiepersoon heeft al een verblijf sinds 2009. Het feit dat mevrouw hier een echtgenoot heeft, is geen reden om betrokkene te ontslaan van de verplichting o te voldoen aan de voorwaarden voor het verlengen van de verblijfskaart. Dit garandeert op zich niet het verblijfsrecht. De vervoegde vreemdeling en betrokkene doen geen inspanning om actief werk te zoeken. De referentiepersoon heeft slechts een contract van 12 uur per week, waarvan de inkomsten ruim onvoldoende zijn om het bedrag van het leefloon of 1520% van het leefloon te bereiken, verder zijn er geen stukken overgemaakt dat zij of hij aanvullen werk zoekt of op een andere manier extra inkomsten zijn. Indien mevrouw en de echtgenoot er tijdens haar afwezigheid voor zorgen dat er aan de wettelijke voorwaarden wordt voldaan, kan mevrouw een visum verkrijgen of als zij nog over een andere verblijfstitel beschikt kan ze eventueel na 90 dagen op 180 terugkeren en een aanvraag indienen in België en heeft ze het recht om haar gezin/echtgenoot opnieuw te vervoegen.

Het hoger belang van het kind en het gezin (artikel 74/13 vreemdelingenwet) wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene. Het kind van de referentiepersoon is schoolgaand, haar vader kan voor haar zorgen en bovendien is zij inmiddels al 16 jaar en zal een tijdelijke scheiding geen ernstige schade berokkenen in het gezin. Mevrouw kan tijdens haar afwezigheid contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er zijn geen aanwijzingen dat er verder bijzondere omstandigheden zijn (gezondheid, andere, ...) die de permanente aanwezigheid van betrokkene vereisen.

De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, aangezien zij bewust kiezen om niet te voldoen aan de voorwaarden voor een verlenging beschreven onder art. 10 van de vreemdelingenwet. Zij hebben doorheen de jaren genoeg kansen gehad, maar maken geen stukken over naar onze diensten dat zij hier iets willen veranderen aan de situatie. Indien de referentiepersoon zich inspant om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerm minst actief zoeken naar (meer) werk, kan een nieuwe aanvraag op basis van gezinshereniging ingediend worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In een eerste middel van haar synthesememorie stelt verzoekster het volgende:

"Aangaande het eerste middel verwijst verzoekster naar haar inleidend verzoekschrift en volgt deze als volgt aan:

In haar nota met opmerkingen stelt verweerster dat verzoekster niet aantoonst dat zij op een bijzonder manier is geïntegreerd dan wel een grote moeite doet om geïntegreerd te raken.

Verzoekster heeft van in het begin de nodige inspanningen gedaan om zich te integreren in de Belgische maatschappij; Zij heeft zich ingeschreven om de Nederlandse taal te leren. Zij heeft een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd. Zij heeft zich verschillende malen ingeschreven in de VDAB om werk te zoeken (stukken 4). Hoewel zij een oudere leeftijd heeft, heeft zij toch een aanvraag arbeidskaart ingediend bij het departement werk en sociale economie (stuk 7). Verzoekster beschikt ook over een arbeidskaart C (stuk 8). Niettemin waar verzoekster zich ook aanbiedt voor werk, men is niet geïnteresseerd in haar. Het is dus manifest onjuist van verweerster wanneer zij in de bestreden beslissing en in haar nota met opmerkingen zegt dat verzoekster geen inspanning doet om aan werk te geraken en dit ook niet kan aantonen.

De echtgenoot van verzoekster heeft hemel en aarde bewogen om meer te verdienen. Zowel bij zijn huidige werkgever als daarbuiten. Echter heeft dit niet mogen lukken. De echtgenoot van verzoekster heeft zich steeds ingeschreven in de VDAB en zich heringeschreven (stukken 9).

Ondanks het weinige dat de echtgenoot verdient heeft hij nooit beroep gedaan op het sociale bijstandstelsel en heeft hij altijd in zijn eigen levensonderhoud en dat van verzoekster voorzien. De ratio legis van het verdienen van het bedrag van 1387 euro is dat verzoekster niet zou vallen van het sociale bijstandstelsel. Het dient herhaald te worden dat dit nooit de bedoeling is geweest, niet van verzoekster en ook niet van de referentiepersoon. Ook al verdienen zij onder het minimum, toch hebben zij kunnen leven van hetgeen de referentiepersoon verdient.

Daar waar verweerster stelt dat verzoekster en haar echtgenoot niet de nodige inspanningen doen om aan werk te geraken of om meer te verdienen is manifest onjuist. Dit wordt nogmaals herhaald in de nota met opmerkingen van verweerster.

De bewijzen van inschrijving in de VDAB spreken voor zich. Het feit dat zij niet over sollicitatiebewijzen beschikken ligt in het feit dat zij, als oudere generatie (verzoekster is 56 jaar en haar echtgenoot is 59 jaar oud) niet vertrouwd zijn met het solliciteren en verzamelen van sollicitatiebewijzen via het internet. Zij solliciteren meestal mondeling en gelet op hun leeftijd zijn zij ook niet interessant voor de arbeidsmarkt. Het is zowel voor verzoekster als voor haar echtgenoot een bijna onmogelijke opdracht geworden om aan werk te geraken. Toch geven zij niet op. De echtgenoot van verzoekster heeft zich reeds terug aangemeld bij de VDAB voor een opleiding om zo zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten.

Het is totaal onbegrijpelijk waarom verweerster de situatie van verzoekster en haar echtgenoot negeert. Dat verzoekster niet kan terugkeren naar het land van herkomst spreekt voor zich. Verzoekster heeft inmiddels haar sociaal en familieleven hier uitgebouwd.

De genomen bestreden beslissing is niet ernstig."

Verzoekster voegde bij haar gedinginleidend verzoekschrift de volgende stukken toe: een inschrijvingsbewijs bij de VDAB van 5 september 2016, de reeds neergelegde documenten betreffende de inburgeringscursus, een schrijven van de regionale overheid en een afschrift van haar arbeidskaart C van 17 augustus 2016, inschrijvingsbewijzen van verzoeksters echtgenoot bij de VDAB van 5 september 2016, van 5 december 2016, van 13 februari 2017 en van 6 maart 2017, bijkomende loonfiches van haar echtgenoot, diens attest inzake anciënniteitsverlof en 3 (ongedateerde) getuigenverklaringen van de kinderen van haar echtgenoot (Verzoekschrift, bijlagen 4-13).

3.2. Uit de samenvatting van haar eerste middel kan worden afgeleid dat verzoekster het oneens is met de motieven van de bestreden beslissing waardoor zij wellicht een schending van de motiveringsplicht wenst aan te voeren.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

3.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 11, §2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

(...)"

3.5. Blijkens het administratief dossier trof de gemachtigde van de staatssecretaris op 24 december 2015 een beslissing waarbij het tijdelijk verblijf werd verlengd tot 18 augustus 2016. Hierbij werd haar het volgende gevraagd: *"Betrokkene dient zich tussen de vijfenveertigste en de dertigste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning (artikel 33 van het K.B. van 08.10.1981, gewijzigd door het K.B. van 27.04.2007 en het K.B. van 21.09.2011) aan te bieden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats om de verlenging van zijn verblijfsvergunning aan te vragen.*

Hij / zij moet hierbij de volgende stukken voorleggen:

-> bewijs dat alle familieleden over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt (geen SIS - kaart).

-> een bewijs van goed gedrag en zeden (maximum 6 maanden oud)

-> kopie van de geregistreerde huurovereenkomst of eigendomsakte met betrekking tot de hoofdverblijfplaats van de referentiepersoon.

-> bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (eventueel betrokkene indien ze gehuwd zijn) met betrekking tot de laatste 12 maanden (laatste aanslagbiljet, loonfiches, arbeidscontract, vb loonfiche 281.20, rekeninguittreksels, meest recent afgesloten boekhoudkundige balans, pensioenfiche, ...) Indien betrokkene of de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering geniet: bewijzen dat hij / zij actief op zoek is naar werk.

-> een attest van het OCMW dat aangeeft of betrokkene en de referentiepersoon al dan niet OCMW steun genieten."

Op 5 juli 2016 werden via de diensten van de stad Antwerpen een samenwoonstverslag, een attest van het OCMW, een uittreksel uit het strafregister, een document van het ziekenfonds en loonfiches van de referentiepersoon van 1 mei 2015 tot 31 mei 2016 voorgelegd.

Verder blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 6 juli 2017 een schrijven richtte aan verzoekster met het oog op een socio-economisch onderzoek in het licht van de elementen, bedoeld in artikel 11, §2, voorlaatste lid, van de vreemdelingenwet, waarna verzoekster een aantal documenten betreffende haar inburgeringstraject en getuigenverklaringen over haar relatie neerlegde.

Tenslotte stelde de gemachtigde van de staatssecretaris op 13 september 2016 vast dat "*de Dienst Gezinshereniging*" geen bewijs van 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen' had ontvangen, waarna verzoekster bijkomende loonfiches van de referentiepersoon neerlegde.

3.6. Op grond van de neergelegde loonfiches blijkt dat het gemiddeld maandelijks netto-inkomen niet eens de helft bedraagt van het richtbedrag, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris terecht vaststelde dat niet afdoende bewezen is dat verzoekster en haar echtgenoot beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 10, §2, derde lid, en §5, van de vreemdelingenwet. Verzoekster betwist deze beoordeling niet in haar middel, en bevestigt in wezen zelf dat zij niet (meer) voldoet aan één van de in artikel 10 van de vreemdelingenwet opgesomde voorwaarden, waardoor rechtsgeldig toepassing kon worden gemaakt van artikel 11, §2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

3.7. In haar eerste middel verwijst verzoekster naar haar inburgeringstraject, haar inschrijving bij de VDAB en haar arbeidskaart C. Verzoekster betoogt dat zij wel degelijk inspanningen leverde met het oog op integratie en tewerkstelling.

3.8. In de beslissing werd erop gewezen dat het volgen van de cursus maatschappelijke oriëntatie en Nederlands in het kader van het inburgeringstraject verplicht is waardoor zij hiermee niet aantoonde dat zij "*op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken*". Samen met de gemachtigde van de staatssecretaris stelt de Raad vast dat uit de beschikbare gegevens inzake integratie geen bijzondere inspanningen blijken.

Wat de activiteiten op de arbeidsmarkt betreft, merkt de Raad op dat verzoekster de inschrijvingen bij de VDAB en de documenten betreffende haar arbeidskaart C, die zij thans als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt, nooit eerder aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris had voorgelegd. Bijgevolg kon deze hiermee geen rekening houden en ging hij geenszins kennelijk onredelijk te werk door, bij afwezigheid van deze stukken, te stellen dat "*(d)e vervoegde vreemdeling en betrokkene (...) geen inspanning (doen) om actief werk te zoeken*". Uit het administratief dossier blijkt immers niet dat verzoekster of haar echtgenoot inspanningen leverden om daadwerkelijk te solliciteren. Bovendien kan uit de thans bijgebrachte stukken bezwaarlijk worden opgemaakt dat verzoekster zich zou aanbieden voor werk, maar dat men niet in haar geïnteresseerd zou zijn, zoals zij beweert, noch dat haar echtgenoot 'hemel en aarde' zou hebben bewogen om meer te verdienen.

3.9. De bewering van verzoekster dat zij, ondanks het feit dat hun inkomen veel lager ligt dan het richtbedrag, toch kunnen leven van hetgeen de referentiepersoon verdient, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekster niet voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde voor gezinshereniging.

3.10. De loutere affirmatie van verzoekster, dat zij haar sociaal en familiaal leven hier heeft uitgebouwd, is niet van aard om de overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. In de beslissing wordt onder andere gesteld dat verzoekster slechts recent in België verblijft en 52 jaar elders

heeft gewoond en dat de referentiepersoon sedert 2009 in België verblijft waardoor de bindingen met België niet kunnen rechtvaardigen dat het verblijf zou worden verdergezet ondanks het feit dat zij niet voldoen aan de bestaansmiddelenvereiste. De gemachtigde van de staatssecretaris kon op goede gronden besluiten tot beëindiging van het verblijf.

3.11. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk gemaakt. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.12. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“Aangaande het tweede middel verwijst verzoekster naar haar inleidend verzoekschrift en vult hieronder als volgt aan:

Verzoekster is van Marokkaanse nationaliteit en vormt zij een gezin met haar echtgenoot en zijn kinderen. Zowel in de bestreden beslissing als in haar nota met opmerkingen stelt verweerster dat de belangen van het kind niet worden geschaad door de tijdelijke afwezigheid van verzoekster. Dit is onjuist. De belangen van het kind worden zeker geschaad. Verzoekster zorgt al meer dan vier jaar voor de 16 jarige dochter van haar echtgenoot. De dochter van de echtgenoot studeert en verzoekster is degene die voor haar de was doet, voor haar eten zorgt en er steeds is voor de dochter terwijl de echtgenoot uit werken gaat of verder naar werk gaat zoeken.

De aard en de gehechtheid van de gezinsband wegen zeker op tegen het voldoen van de bestaansmiddelen.

Met de andere kinderen van de echtgenoot zijn er ook zeker gehechtheid en familiale banden. Zeker ook met de kleinkinderen van de echtgenoot van verzoekster. Dit wordt ook zo verklaard in de getuigenverklaringen, stukken 11 tem 13.

Dat er wel degelijk familiale banden bestaan en dat deze reëel en actueel zijn. Dat verzoekster en haar echtgenoot en zijn kinderen samen een gezinscel vormen.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin van verzoekster.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.13. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

3.14. In onderhavig geval kan het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar echtgenoot worden verondersteld. Of er een inmenging heeft plaatsgevonden, dient te worden onderzocht aan de hand van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. *In casu* gaat het om de weigering van een voortgezet verblijf, zodat dient te worden getoetst aan de criteria van artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

3.15. De Raad stelt vast dat de mogelijkheid om een einde te stellen aan het recht op verblijf bij wet voorzien is, met name in het hierboven weergegeven artikel 11, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de voorwaarden die door de vreemdelingenwet worden voorzien in het kader van een verblijf op grond van gezinshereniging, en meer specifiek de bestaansmiddelenvereiste, duidelijk werd ingegeven door een bekommernis om het economisch welzijn van het land. Aangezien uit het administratief dossier gebleken is dat het maandelijks netto gezinsinkomen ruim onder het richtbedrag ligt en dus “*ver van toereikend*” is, zoals in de beslissing wordt gesteld, lijkt de inmenging in het gezinsleven, mits een deugdelijke belangenafweging, te dezen gerechtvaardigd.

3.16. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk het recht op gezinsleven van verzoekster heeft afgewogen tegen de wettelijke vereiste om te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In de beslissing wordt overwogen dat het feit dat verzoekster “*hier een echtgenoot heeft, (...) geen reden (is) om betrokkene te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden voor het verlengen van de verblijfskaart. Dit garandeert op zich niet het verblijfsrecht.*” Naar aanleiding van de getuigenverklaringen over hun relatie wordt gesteld dat “*de samenwoning en het feit dat zij getrouwd zijn (...) niet (wordt) betwist, dit zegt verder niets over de integratie in België of het voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen onder art. 10*”.

Met betrekking tot de kinderen van haar echtgenoot wordt gesteld dat “*(h)et kind van de referentiepersoon (...) schoolgaand (is), haar vader (...) voor haar (kan) zorgen en bovendien is zij inmiddels al 16 jaar en zal een tijdelijke scheiding geen ernstige schade berokkenen in het gezin. Mevrouw kan tijdens haar afwezigheid contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er zijn geen aanwijzingen dat er verder bijzondere omstandigheden zijn (gezondheid, andere, ...) die de permanente aanwezigheid van betrokkene vereisen.*” Verzoekster kreeg de gelegenheid om de hechtheid van haar gezinsbanden met de kinderen van haar echtgenoot (verder) toe te lichten naar aanleiding van het schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 juli 2016. Er werd echter geen informatie aangebracht over de situatie van deze kinderen. Thans betoogt verzoekster dat zij het is die voor de dochter van haar echtgenoot de was doet, voor haar eten zorgt en er steeds is voor haar. Verzoekster heeft deze elementen en de getuigenverklaringen, die zij thans als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 11-13), nooit eerder voorgelegd, waardoor zij niet kan verwachten dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierover een afweging maakt.

3.17. Verzoekster toont niet aan dat de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing blijken geven van een kennelijk disproportionele beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM, zoals zij in haar middel beweert. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door te concluderen dat “*(d)e aard en de hechtheid van de gezinsband (...) (niet opwegen) tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, aangezien zij bewust kiezen om niet te voldoen aan de voorwaarden voor een verlenging beschreven onder art. 10 van de vreemdelingenwet. Zij hebben doorheen de jaren genoeg kansen gehad, maar maken geen stukken over naar onze diensten dat zij hier iets willen veranderen aan de situatie. Indien de referentiepersoon zich inspannt om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerm minst actief zoeken naar (meer) werk, kan een nieuwe aanvraag op basis van gezinshereniging ingediend worden.*”

3.18. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.
OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

F. TAMBORIJN